

Feminin charme & Finske skovtrolde...

En historie om 4 tøsers jagtoplevelser i Finland

Skrevet af en mandlig observatør

For mig var det en underlig – ja nærmest helt abstrakt fornemmelse...

Jeg glædede mig denne gang voldsomt til ikke at skulle på jagt..!

Jeg havde haft et helt år til, at indstille mig på denne lidt atypiske jagtrejse...

Og egentlig havde jeg nok forventet, at jeg skulle bruge al tiden på, at opbygge blot et minimum af entusiasme til turen...

Men sådan følte jeg det slet ikke. Derimod så jeg frem til 10 dejlige dage i Finland, sammen med Jorma - min gode finske jagtkammerat. Ikke at turen ville blive fuldstændig fri for jagt... Jorma og jeg skulle nemlig tilbringe dagene sammen med 4 dejlige danske jagtgale Tøser. Den dejligste af dem hende, som jeg til daglig deler seng med, og de øvrige var 3 af hendes sjællandske jagtveninder. Formålet med turen var, at vise pigerne hvad Finland har at byde på i jagtmæssig henseende, og det glædede jeg mig voldsomt til.

Et år tidligere...

I nogle år havde jeg nydt det store privilegium, at jeg én gang om året, kunne tilbringe nogle dage sammen med 16 kvindelige jægere i Sverige. Disse jagter var noget, jeg hvert år så frem til med særlig stor glæde. Ikke fordi jeg på nogen måde opfatter mig selv som specielt feminin, men fordi jeg gennem pigerne fik genopfrisket glæden over dét ene, at være til stede i naturen...

Ikke fordi vi Mandfolk glemmer at sætte pris på den slags, men pigerne har heldigvis i langt højere grad modet til at sætte ord på den slags følelser.

I forbindelse med den sædvanlige "sidste aftens snak" om jagtoplevelser, rundede vi tilfældigvis Finland... Årsagen var den, at jeg den efterfølgende dag skulle fortsætte videre til de finske jagtmarker. Jeg forsøgte naturligvis derfor efter bedste evne, at beskrive alle de herligheder som Finland har at byde på – både i jagtmæssig henseende og rent rekreativt. Og før jeg vidste af det, havde min bedre halvdel samlet en lille flok, der alle udtrykte et stærkt ønske om at opleve "De 1000 søers land" på egen krop og sjæl. Og sådan blev det så... Alle forberedelserne lagde de trykt i mine hænder, og den slags forpligter som bekendt. Ved hjælp af et par gode Finske kontakter, lykkedes det hurtigt at strikke en 10-dages tur sammen til 2007. En tur, der med lidt held ville kunne byde på skovfugle, elg og wihtetail.

Planlægning på trods... Som dansker, vil man formodentlig opleve det Finske jagtvæsen noget anderledes end den måde, hvorpå vi driver jagten i vores egen lille andedam... Nogle vil kalde finnernes tilgang til jagt for primitiv... Andre vil derimod kalde den fundamental, da den ganske enkelt handler om, at få noget kød hjem til fryseren. Først når fryseboksen er fyldt op, kan manden i huset holde vinter med god samvittighed.

På samme traditionelle vis, trisser konen rundt derhjemme og afventer mandens hjemkomst... Hun står klar med åbne arme - med skarpslebne knive, og med kødhakker og frostposer kørt i stilling. Sådan har det altid været... og sådan går det nu engang bedst.

Det var derfor heller ikke uden en vis skepsis, at mine to foretrukne Finske jagtkonsortier var parat til at byde pigerne velkommen...

Mine nærmeste jagtkammerater deroppe, havde med tiden vænnet sig til det faktum, at min kæreste også er ivrig jæger. Men at der i Danmark skulle kunne findes yderligere 3 jagttossede tøser, gik i den grad over deres forstand...

Bekymringerne omkring dét, at skulle slippe 4 bevæbnede kvinder løs i skoven, var tydeligvis så store, at der i begge foreninger måtte et saunamøde og en afstemning til, før der var grønt lys for pigernes "Tour de Finland".

Pavo's Skovfugle

Den sidste fredag i september 2007 midt på eftermiddagen, ankom vi til hytten i Multia - en pragtfuld bjælkehytte, som ligger ned til en lille sø... Multia ligger præcist så langt nordpå, at Wihtetailen aldrig har vundet indpas. De mange søer og snedybden om vinteren, blokerer tilsyneladende effektivt for artens spredning.

Desuden er mængden af predatorer i området, betydeligt større end længere sydpå. Bestanden af Bjørn og Los er stor (selv efter finske forhold) og i de seneste år, har et par ulvefamilier gjort hjortenes spredning næsten umulig.

Til gengæld har området en helt formidabel jagt på skovfugle... Bestanden af Tjur er betydelig over gennemsnittet i Finland, og hvad angår Urfugle er området i en klasse helt for sig selv.

I 2006 oplevede jeg selv flere gange, at se flokke af urfuglekokke på mere end 50-60 eksemplarer... Vi havde desuden på forhånd fået oplyst, at 2007 havde været et bedre fugleår end normalt.

Primært på grund af stor ynglesucces, og sekundært fordi efteråret havde budt på masser af bær... Derfor var vores forventninger til jagten på forhånd ganske store.

Formanden for den lokale jagtklub, havde sat os stævne kl. 6.00 den efterfølgende morgen...

Da vi ankom til konsortiets klubhus, stod Pavo allerede klar med friskbrygget kaffe og en lille "Snapsi", som han kaldte det.

Planen denne første morgen var, at pigerne skulle forsøge sig med urfuglene, på et par allerede udvalgte lokaliteter...

Det var en kold og stille morgen, og under sådanne forhold samles Urfuglekokkene i høje solitære træer, hvor de udfordrer hinanden i morgensang...

Pavo vidste tilsyneladende allerede, hvor der var mest gang i den, og pigerne blev derfor parkeret parvis ved disse hotspots. Det blev et par begivenhedsrige morgener for alle... Ikke sådan at forstå, at alle fik skudt sig den eftertragtede fugl, men alle havde chancer, og alle så masser af Urfugle.

Som ansvarlig jagtleder passede Pavo dog godt på områdets fugle, og derfor var der lagt skrappe restriktioner på antallet af medbragte patroner.

For Reses vedkommende var dette sikkert en fornuftig disposition, idet hun allerede første morgen brugte sine 4 patroner til at nedlægge 3 flotte kokke.

At hun tilmed havde held til, at nedlægge en stor Elgkalv på eftermiddagens drivjagt, gjorde bare hendes jagtdag endnu mere komplet.

Annie havde ligeledes held til at skyde sig én af de pragtfulde sorte fugle, inden dagene i Multia var forbi, og vi skulle videre i det planlagte program.

Annie med sin Urfuglekok...

Hviledagen der gik i fisk...

Til trods for at der var tale om en jagtferie med stort "J", så havde min finske jagtkammerat foreslået, at lægge en hviledag ind omtrent halvvejs...

Selv var jeg umiddelbart skeptisk ved hans forslag, og vi snakkede længe om fordele og ulemper. Det endte dog med, at jeg ydmygt bøjede mig for hans større livserfaring, og det kom vi aldrig til at fortryde.

Det passede så fint, at Jorma havde sit sommerhus placeret midt imellem de to jagtområder... Stedet var et lille familieforetagende, hvor der var masser af plads til såvel bedsteforældre samt de mange børnebørn. Derfor var valget let da vi skulle afgøre, hvor hviledagen skulle tilbringes.

Tanken var egentlig den, at dagen skulle bruges til at slappe af, og fordøje de oplevelser, der allerede var puttet i rygsækken. Desuden skulle pigerne have mulighed for, at opbygge nye forventninger til de dage der lå foran os...

Dette lykkedes til fulde, og bagefter måtte pigerne erkende, at der ikke findes noget bedre for sjæl og legeme, end en iskold øl i en varm finsk sauna. Desuden vil hviledagen dog nok også altid blive husket for aftensmaden...

Umiddelbart ved siden af bedsteforældrenes hytte, var der nemlig udgravet en lille fiskedam, hvor der om foråret var blevet udsat omkring 100 portionsørreder. Dem havde familien traditionen tro fodret på hele sommeren, og nu skulle resultatet nydes. Pigerne fik derfor midt på eftermiddagen udleveret en fælles fiskestang, og fik besked på at vi skulle bruge i alt 8 fisk.

Aftensmaden ville stå på røget Ørred, men det krævede naturligvis, at evnerne med fiskestangen stod mål med deres jagtlige formåen.

Det blev i al beskedenhed en uforglemmelig eftermiddag for alle parter – såvel for lystfiskerne og især for tilskuerne...

Om det skyldtes de kolde øl eller den medbragte Jägermeister, der blev hældt indenbords under seancen, er svært at sige.

I hvert fald var der en hvinen og en fnisen ved søen i samfulde 2 timer, som det tog at fange den tildelte kvote. Hver en fisk der blev landet, fik sig et ordentligt nakkedrag, og blev herefter gjort klar til den forvarmede røgeovn... Denne aftens måltid blev blot én af de mange kulinariske oplevelser på turen.

4 dybt koncentrerede Tøser på fiskeri...

Wihtetail i Vesilahti

Nu ved jeg godt, at jagt kan være en svær ting at planlægge... Især når man gerne vil fordele sol og vind forholdsvis ligeligt imellem deltagerne. Dog havde jeg en forunderlig ro i sjæl og legeme ved tanken om, at turen skulle afsluttes i Vesilahti med jagt på Wihtetail...

Arten er det man vil kalde en invasiv art, og er indført til Finland i 1934 fra USA. Herfra blev en flok halvtamme individer hjemsendt, som en gave fra en gruppe taknemmelige finske emigranter, der oprindeligt havde været bosiddende i Vesilahti. Kun 5 individer overlevede sejlturen, og herfra har bestanden siden udviklet sig, til i dag at rumme ca. 40.000 dyr. Naturligvis vidste jeg, at der ikke ville være garanti for jagtlig succes. Men da jeg kendte området fra tidligere år, og havde en rigtig god fornemmelse i maven. Jeg havde selv de foregående 4 år, nedlagt i alt 10 Whitetail hjorte, og vidste at bestandtætheden i kerneområdet var ekstrem god. Desuden havde mine Finske jagtkammerater lavet et solidt forarbejde, og tilbragt mange aftentimer i bestræbelse på at klarlægge efterårets "Hotspots".

Jorma kunne desuden berette, at rygtet om de "vilde" danske kvinder, havde udrettet små mirakler blandt konsortiets medlemmer... Samtlige skydetårne i området, havde hen over sensommeren gennemgået en længe tiltrængt restaurering. Endvidere havde konsortiets ledelse (helt tilfældigt naturligvis) besluttet, at 2007 skulle bruges til at bygge en række helt nye skydetårne – noget der ikke var sket siden 2. Verdenskrig... De jagtmæssige faciliteter var således helt i top...

Hvad angår vores indlogering i konsortiets jagthytte, ville jeg næsten ikke tro mine egne øjne, da vi ankom sidst på eftermiddagen... Det skal i den sammenhæng siges, at jeg i de seneste 4 år havde tilbragt mange dage i netop denne hytte. Derfor havde jeg på ærlig vis forsøgt, at forberede pigerne på hyttens lidt primitive (men dog funktionelle) standard. Derfor blev jeg nærmest rystet, da jeg trådte indenfor i hytten... Den karakteristiske duft af "Ajax Ultra shine" var det første, der forstyrrede det allerede faste billede jeg havde af stedet.

Dernæst kunne jeg sammen med pigerne, tage hyttens nyetablerede køkkenarrangement i øjesyn... Der var på ingen måde tale om dansk HTH-standard, men der var alligevel tale om et køkken, der var adskillige klasser over det oprindelige... Sidst men ikke mindst havde bestyrelsen valgt, at udskifte hyttens gode gamle velfungerende - men dog noget sodsværtede finske sauna. I stedet var der nu installeret et funkende nyt fyrretræs arrangement, endda i lyse og venlige farver... Vi var alle imponerede... Pigerne over den høje standard - og jeg over, hvor meget kvinder kan få vi mænd til at rykke når det virkelig gælder...

Hvad ødegården gemte – Jannes hjort

Men i første omgang, var der ikke megen tid til at nyde omgivelserne i... Vi skulle på jagt, og de tilkaldte guider ventede os allerede ved slagtehuset. De var tydeligvis spændte på, hvordan sådan en samling tossede "Jagttøser" ville tage sig ud... En af de yngre og mere fantasifulde, havde tydeligvis haft forestillinger, som ville få hovedpersonen i filmen om "Hunulven Ilse" til at blegne... Han virkede derfor en smule skuffet da det viste sig, at de faktisk til forveksling lignede mandlige jægere. Jorma og jeg havde i forvejen snakket lidt om fordelingen af aftenens pladser... Jeg havde selv tidligere skudt hjorte på alle de valgte lokaliteter, så der var ingen egentlige "Bad draws" imellem. Dog var der to hotspots, som pt. skulle være en anelse hottere end gennemsnittet. Og da Janne og Sonja endnu ikke havde skudt noget på turen, var fordelingen derfor oplagt.

Janne skulle med en klippestor finne, der hedder Arto, til ét af de nybyggede tårne...

At der virkelig var tale om en af de bedre pladser kunne jeg selv bekræfte, idet jeg året før havde brugt et par aftener i området. I den forbindelse havde jeg set masser af Whitetail, heriblandt et par lovende hjorte.

Selve kerneområdet var et par engstykker, som lå indrammet af skov. I udkanten af området lå der en gammel ødegård, der havde stået tom i årevis.

Paradoksalt nok, var der faktisk overraskende stille på markerne denne aften. En hind med kalv kom dog ud forholdsvis tidligt, og Janne fik derfor rigelig tid til at studere de prægtige dyr.

Og pludselig stod han i skovkanten... Stor og mægtig så han ud, som han stod der og sikrede...

Efter nogle minutter vurderede han, at der også denne aften var fred og ingen fare, og begyndte at trave ud over engen. Præcis 82 meter fra tårnet stoppede han for første - og sidste gang. Janne fandt ham i kikkerten, lod trådkorset glide ned på bladet og slap kuglen.

Janne med hendes drømmetrofæ

Jublen ville ingen ende tage - heller ikke da hun og Arto endelig nåede tilbage til slagtehuset...

Vi andre havde allerede via mobilen hørt, at Janne endelig havde haft held med jagten.

Arto havde i telefonen fortalt, at der var tale om en middelmådig ulige 8-ender... Vores forbavselse var derfor stor, da dyret lå foran os i traileren. Der var tale om en kæmpe hjort, såvel af krop som af opsats... De tre øvrige piger havde alle set vildt denne første aften, men ikke noget der blev vurderet at være egnet til afskydning.

Marken bag slagtehuset – Reses hjort.

Den første aften havde jeg guidet for Rese... Vi havde siddet i et tårn ned til et større moseområde, hvor jeg tidligere har set masser af vildt. Heldet var dog ikke med os, og det vildeste vi oplevede var en spidshjort, der passerede skydetårnet på 10 meters afstand.

Anden aften skulle Rese og jeg atter ha fornøjelsen af hinandens selskab. Jeg havde til aftenen udvalgt en mark, der ligger omkring en halv kilometer bag konsortiets slagtehuset.

Lokaliteten har en særlig plads i den finske del af mit jægerherte, da det var her, at jeg skød min første Wihtetail hjort. Der er tale om en mark på ca. 5 hektar, der ligger fuldstændig omkranset af skov. Mine erfaringer siger mig, at der er tale om en "alt eller intet" lokalitet. Enten ser man absolut intet derinde, eller også kan man forvente sig det helt store...

Det var en stille og klar aften, og jeg ville være på plads i god tid, for ikke at skabe unødigt forstyrrelse. Alligevel blev vi opdaget af en hind med kalv, da vi forsøgte at komme på plads på vores "jordpost". Dyrene forsvandt i skoven, hvorefter der blev absolut stille i meget lang tid...

Som tiden gik troede jeg faktisk, at vi havde trukket én af de "døde" aftener på lokaliteten...

Godt nok kom både hinden og kalven retur, men det var også det eneste liv vi så i 3 stive timer.

Da lyset var ved at være så svagt, at vi begyndte at overveje opbrud, dukkede der pludselig en lille hjort op på marken. Den begyndte hurtigt at esse, men blev kort efter afbrudt af 2 mårhunde, som dukkede op fra skoven. Hjorten var tydeligvis lidt beklemmt ved de små rovdyrs tilstedeværelse, men affandt sig dog hurtigt med situationen.

Netop som Rese spurgte om tilladelse til at skyde sig en mårhund, løftede hjorten pludseligt hovedet, og rettede al sin

opmærksomhed imod skoven. Efter kort tid sprang 4 dyr ind på marken, og jeg kunne med det samme se, at der var tale om 4 hjorte... Endda 4 rigtig gode hjorte, så nu gjaldt det om at rykke i en fart, og forsøge at lokalisere den bedste i gruppen. Men nu var det ved at blive en kamp imod lyset... Rese kunne i sin Zeiss sigtekikkert blot se dyrenes omrids, imens jeg med min håndkikkert svagt kunne fornemme opsatsernes størrelse.

Jeg måtte derfor dirigere hende til den hjort, som jeg vurderede at være den bedste. Afstanden var ca. 180 meter og skuddet bragede ud i mørket...

Mundingsflammen blændede os begge fuldstændigt, og da vi atter genvandt synet stod der stadig 2 dyr tilbage på marken. De sprang imidlertid hurtigt i skoven idet Rese repeterede... Hun kiggede spørgende op på mig, men jeg var nok endnu mere i tvivl om skuddet end hun selv var...

Rese i mørket med hendes hjort

Nu skulle det gå stærkt... Normalt skyder Rese som en drøm, men afstanden havde været stor og lyset dårligt. Derfor begav vi os med det samme til skovkanten, hvor dyrene havde stået, for at lede efter schweiss. Men selv med en kraftig lommelygte var det imidlertid umuligt at se noget som helst...

Netop som jeg havde besluttet mig for at tilkalde en hund, kastede jeg tilfældigt blikket bagud - og opdagede den nu døde hjort. Den lå hvor den skulle, men skjult af noget højt græs.

Reses jubel var ikke til at tage fejl af... Dels var der atter tale om en udsædvanlig stærk hjort, og desuden var det et ekstremt flot skud, som hun havde leveret... En lidt høj bladkugle havde sørget for, at hjortens flugt begrænsede sig til ganske få meter. I en pause under kampen for at få hjorten læsset på traileren, blev der tid til at sende en SMS til min kæreste Annie, for at fortælle om Reses bedrifter.

Svaret kom prompte – næsten som om, at hun havde glædet sig til at svare.

Ud over et stort TILLYKKE, skrev hun at Rese ikke var de eneste, som havde haft held denne aften. Annie havde også selv skudt sig en hjort

Skovtrolden i hønsehuset – Annies hjort.

Annie havde denne aften fået lidt af en specialopgave... I jagtkonsortiets ledelse, som bestod af 5 jægere, var der en gammel mavesur finsk skovtrold. Han var velkendt, som modstander af alt der var nyt i denne verden, og havde således også stemt imod, da pigerne skulle ha tilladelse til at jage på terrænet.

Han var dog blevet nedstemt af yngre og mere frisindede kræfter, hvilket nær havde kostet ham et hjertetilfælde. Som professionel ungkarl, var kvindelige jægere på reviret næsten mere end han kunne bære... Men da han i demokratiets hellige

navn var blevet nedstemt, så agtede han idet mindste selv, at kunne bevidne alle de ulykker, som den tåbelige beslutning nødvendigvis måtte afstedkomme...

Han havde derfor tilbudt sig som guide denne aften, og mødte surmulende op på det aftalte tidspunkt. Krumbøjet og vejrbidt som han var, lignede han mest af alt en seniorudgave af "Troldepus" – en af min barndoms favoritfigurer.

Han evnede ikke andet end den lokale finske dialekt, men da Annie normalt er ligeglad, og desuden er godt skåret for tungebåndet, så fik hun opgaven med at tæmme trolden...

Da han var landmand af profession var det forudsigeligt, at aften skulle tilbringes på hans egne elskede marker. At aftenens skjul derimod skulle vise sig at være ejendommens hønsehus, kom imidlertid som lidt af en overraskelse, for min ellers så ukuelige kæreste... At skovtrolden tilmed - efter 2 minutters ventetid - begyndte at slibe sin kniv på en medbragt slibesten, var kun med til at bringe hende yderligere ud af fatning.

Annie og "Hønsehus hjorten"

Derfor var nervesystemet allerede en smule tyndslidt, da hjorten dukkede op på marken...

Den sikrede ikke i skovkanten, som det ellers er kendetegnende for racen.

Den travede majestætisk og selvsikker over imod et lille område på marken, hvor der stadig stod noget uhøstet havre. Annie havde hele vejen fulgt hjorten i kikkerten, og havde et fint anlæg i hønsehusets vindueskarm. Hjorten agtede dog ikke umiddelbart at stoppe op og byde sig til, og hun kunne nu se, at situationen kunne ende galt...

Umiddelbart foran hønsehuset stod der nemlig resterne af en gammel lade, og den spærrede for det frie udsyn til havremarken. Hun traf derfor hurtigt en beslutning. Tog atter bestik af hjortens retning og fandt resterne af et gammelt vindue, hvor man kunne kigge tværs igennem ruinen. Da hjorten på sin fastlåste kurs, kortvarigt kom til syne i hullet, fandt hun bovbladet og krummede pegefingeren.

Skovtrolden sprang omgående op, og fægtede vildt om sig, med den nu ultra skarpe kniv i hånden...

Han havde måbende (men fra en noget anden vinkel) betragtet det tovlige danske kvindemenneske, der havde sendt et skud direkte ind i ruinen foran dem – og endda i en situation hvor der var mulighed for en god hjort... Jo, han havde så sandelig fået bekræftet alle sine fordomme om kvinder og jagt.

Ud fra troldens reaktion, var hun et kort øjeblik i tvivl om, hvorvidt han nu havde til sinds at skalpere hende. Men da han i sin krigsdans kastede et hurtigt blik ud på marken, kunne han se at hjorten styrtede omkuld...

Nu er Annie heldigvis af den hjertelige type, og skovtrolden fik sig naturligvis (uagtet den skarpe kniv) et stort knus som tak for aftenen... Hendes malende beskrivelse af troldens forbløffede ansigtsudtryk, var medvirkende til, at vi sad oppe ekstra længe den aften.

Sprogets forviklinger – Sonjas hjort.

Nu manglede kun Sonja at få hul på bylden... Hun havde ikke haft heldet med fuglene i Multia, og indtil videre havde hun kun set mindre hjorte i Vesilahti. Jorma brugte derfor adskillige telefonopringninger den efterfølgende dag, i forsøget på at finde det helt rigtige område til Sonjas sidste aftenjagt. Løsningen skulle dog vise sig, at komme fra en helt uventet kant. Midt på eftermiddagen ringede den gamle skovtold, og tilbød sig endnu engang som guide... Han havde et par marker inde midt i et større skovparti, hvor han nok mente, at der skulle være rigtig gode chancer.

Jorma var mildest talt rystet... At få den genstridige gamle fyr overtalt til at guide én enkelt aften, havde været mere end vanskeligt. Og at han nu (endda frivilligt) meldte sig til endnu én aften, var nærmest at sidestille med et lille mirakel... Da Jorma vidste, at jagttrykket på Troldens revir var yderst beskedent – og chancerne derfor ville være tilsvarende gode - valgte vi derfor, at overlade Sonja i hans varetægt.

Inde midt i skoven var der desværre ikke noget hønseshus, hvor Sonja og skovtrolden kunne gemme sig. De måtte derfor efter bedste evne skjule sig i skovkanten, og fandt da også hurtigt en velegnet position. Denne aften havde Trolden venligst undladt at medbringe sin slibesten. Det virkede faktisk lidt som om, at han ikke troede helt på, at der ville blive brug kniv to aftener i træk.

Sonja, Skovtrolden og hjorten

Efter mindre end en times venten skulle det imidlertid vise sig, et ethvert optræk til pessimisme var ubegrundet. En flot hjort dukkede op på marken – sikrede et øjeblik og var tydeligvis fuldstændig tryk ved situationen.

Sonja fik forsigtigt anbragt riflen i skydestokken, og kiggede derefter spørgende på hendes guide.

Han nikkede forsigtigt til hende, hvilket hun tolkede som accept til at skyde. Afstanden var omkring 220 meter, men hun havde tidligere skudt på den afstand, og følte sig derfor helt på højde med situationen. I sigtekikkerten fandt hun hjortens ryglinie – lod trådkorset falde en anelse, og lod skuddet gå.

I skumringen kunne hun se hjorten spurte imod skovkanten, som den fulgte adskillige meter. Herefter forsvandt den ind i skoven og blev væk. Hun havde ikke været i stand til at se skudtegn på dyret, og var derfor lidt usikker på kuglens placering.

For anden gang på to dage, begyndte den gamle skovtrold imidlertid på sin sælsomme krigsdans...

Han slog ud med arme og ben alt imens han snakkede som et vandfald, men det eneste Sonja syntes at forstå, var ordet "Gylle"... Et ord som skovtrolden råbte gentagne gange, alt imens han kiggede efter den forsvundne hjort.

Til trods for Sonjas Sjællandske baggrund, viste hun ganske udmærket hvad ordet betød, og i hvilke sammenhænge Jyderne brugte ordet... Da de efter en kort eftersøgning ikke fandt hjorten forendt på marken, greb skovtrolden sin telefon og snakkede længe... Det undgik ikke Sonjas opmærksomhed, at "Gylle" blev brugt adskillige gange i samtalen, hvilket kun gjorde hende yderligere nervøs.

Efter 20 minutter dukkede Mikko op med sine gravhunde... Mikko er et af de yngre medlemmer i konsortiet, men allerede fuldbefaren som jæger og hundemand. Mikko blev sat ind i situationen, og efter et par afstikkere markerede hundene tydeligt, at der var frisk fært. Uden større drama førte hundene dem til skovs, hvor de 20 meter inde fandt hjorten forendt for en perfekt bladkugle.

Endnu engang måtte skovtrolden lægge krop til et dejligt dansk kvindek nus... Mikko fik ligeledes et ordentligt kram, og både trolden og den unge jæger så faktisk ud til, at kunne vænne sig til den abnorme adfærd.

Tilbage i slagtehuset faldt snakken helt naturligt, på alle Skovtroldens mishagsytringer ude i skoven. Jorma kunne dog fejte eventuelle misforståelser af vejen, da han fortalte at ordet "Gylla" betyder noget i retning af det engelske "Yes"!

Alt imens pigerne gik i gang med slagtearbejdet, stod den gamle finske jæger stille og betragtede deres kunnen.

Senere ved aftenbålet fik vi at vide, at han havde været utrolig imponeret over pigerne... Ja, faktisk havde deres evner med riflen, og deres vilje til at tage fat når det gjaldt, fået ham til at genoverveje et eventuelt giftemål... såfremt det altså kunne blive med en dansk pige.

Epilog

Og det var så den tur... For mig blev det en uforglemmelig oplevelse, som jeg gerne gentager hvis lejligheden byder sig.

Foruden fuglene og de 4 flotte hjorte, lykkedes det desuden for pigerne at nedlægge yderligere 1 mindre hjort, 3 kalve, 1 elgkalv, 1 Mårhund og 1 Tjur.

Foruden turens mange fotos, ved jeg fra pålidelige kilder, at 3 af hjortene skal hovedmonteres og at 2 af urfuglene bliver udstoppet.

4 Tøser foran et fyldt kølerum

Det er absolut min egen opfattelse, at Finland endnu er ét af de jagtlande, hvor man stadig får utroligt meget for sine penge. Desuden har man tilmed mulighed for at jage en vildtart som Whitetail, der ellers kun kan jages i USA og Canada. Foruden selve jagten byder Finland på en helt fantastisk natur, samt nogle fantastisk dejlige mennesker.

Såfremt denne beretning har givet dig mod på en tur til de finske jagtmarker, er du velkommen til at kontakte undertegnede eller Annie (tlf. 87990010 – 23231817 – 30621723).

Kim Møller Hansen